

Ismert párok ismeretlen titkai

Manapság igen ritka, ha egy-egy jól működő párkapcsolatra bukkanunk. Sajnálatos módon még a látszólag harmonikusnak tűnő házasságok is szörnyű titkokat rejtene. Éppen ezért kifejezetten öröm olyan párokat látni, akik nagy szeretetben és megértésben élnek együtt. Többségük talán már túl van egy sikertelen nászon, s tanultak korábbi hibáikból. Olyanok is akadnak persze, aki fittyet hányva mindenféle papírra - esetleg a nagy különbségre - szívesebben választják az együttélési formát. Sikeres kapcsolatuk titkairól sikerült beszélgetnem két ismert, debreceni párral.

Végh Veronikát és Csáki Szabolcsot talán nem is kell olvasóinknak bemutatni, hiszen évek óta nagy sikerrel vezetik azt a ZeneTheatrumot, amely fiatalokat és idősebbeket egyaránt sikerrel nyer meg a zenés-táncos színházi előadásoknak. Sok házasság még annak ellenére is tönkremegy, hogy a felek naponta csupán néhány órát töltenek el egymással, életük java részét a saját főnökükkel és munkatársaikkal élve. Veronika és Szabolcs a nap 24 órájában együtt vannak, immár 11 éve.

Veronika: Ahogy megismerkedtünk, rá három hétre volt az első randevünk, s azóta tényleg megszokás nélkül együtt vagyunk, de csak öt évvel ezelőtt lettünk házastársak. Eddig még jól sült el a dolog. Imádjuk gyermekünket, Benedeket. Ő a legfontosabb nekünk. Amikor terhes voltam, Szabolcs sokat segített, szinte velem hízott, velem vajúdott. Azóta is mind a gyereknevelésben, mind pedig a házimunkában egyenrangú partnerem.

Szabolcs: Számomra természetes, hogy ez így van. Nálunk teljesen másképp működnek a férfi-női szerepek a hagyományos kapcsolatokhoz képest. Semmit nem várunk el a másiktól, amit ő magától nem tenne meg szívesen. Az emberek mindig ugyanazokba a csapdába esnek. A konfliktusaikat - ahelyett, hogy megoldanák őket - átviszik a következő kapcsolatba. Én sosem akartam a saját gondjaim elől megszökni, s ebben Veronika igazán jó partnerem. Ő egy igazán különleges nő.

Veronika: Természetesen mi is szoktunk vitatkozni, de mindig megbeszéljük a problémákat, s így fél óra alatt túl vagyunk a nehézségeken.

Nem hiányzik olykor egy kis egyedüllét?

Veronika: Egyáltalán nem, mivel mi ezt így szoktuk meg. Előfordul, hogy órákig egymás mellett fekszünk, s mindketten olvasunk. Jól elvagyunk anélkül, hogy egyetlen szót is váltanánk. A lényeg az, hogy együtt lehessünk. Ha már akár két órára elválnak, hiányzik a másik. A munkánkat pedig mindketten imádjuk, ez számunkra ünnep, mindig egy újabb kihívás. Nincs közöttünk rivalizálás, hiszen a feladatok két különböző részét vesszük. Ez azért is jó így, mivel a művészpárokat leggyakrabban ezen a ponton bukik meg.

Milyen jó tanácsotok lenne a párok részére?

Veronika: Ne ugorjanak ki könnyen a kapcsolatból a problémáik miatt! A párkapcsolat és a család örömeit kellene előtérbe helyezni.

Szabolcs: A biztonság hosszú távon testileg, lelkileg és szellemileg is kifizetődőbb.

Hamza Erika és Kiss János

hetedik éve élnek együtt, s nem törődve a nagy különbséggel, vállalták ismerőseik gyakori kritizálását. Az idő azonban őket igazolta, s habár - szerintük - ez a kapcsolat sem örökre szól, öröm látni ketjük harmonikus együttélését.

Erika: A nagylányomnak köszönhetem ezt a kapcsolatot, ő nézte ki nekem Janit egy DKSE-mecszen. Én sokáig hallani sem akartam arról, hogy egy jóval fiatalabb férfival legyen viszonyom. Mindketten sokáig örlödtünk, de aztán a kezdeti barátságunk szépen, lassan szerelemmé érett. Jani jól kijön a 24 éves lányommal, s a szüleink is elfogadtak bennünket. Tisztában vagyok azzal, hogy nem együtt öregszünk meg, lesz egy pont, amikor a páromat el kell engednem. Én már nem akarok újabb családot alapítani, elég volt egyszer. Jani előtt azonban ott az élet. Addig is az összes hülyeségünkkel együtt elfogadjuk egymást.

Szerintetek miért nem vonzó manapság házasságot kötni?

János: A rendszer ezt hozza. A mai fiataloknak fontos a tanulás, a biztos anyagi háttér, az önálló lakás. Ez azonban az átlommal egyenlő, kb. 10%-uknak adatik meg mindez. Én is 31 éves vagyok, világeletemben dolgoztam, sportoltam, és szinte semmit sem tudok felmutatni.

Sosem akartatok egybekelni?

Erika: Egyszer szóba

jött közöttünk (sőt, még a gyerek is!), de akkoriban úgy volt, hogy Jani esetleg külföldre szerződik. Én pedig nem akartam megint ugyanabba a csapdába esni, mint az első házasságomban. Úgyhogy megmaradtunk élettársi viszonyban, de jó is ez így nekünk.

János: Nem a papíron múlik egy kapcsolat. Sok lányismerősöm van, de valahogy a mai lányoknak más a felfogása, mint ami az én igényem. Fiatal vagyok még, gyakran eljárak a haverokkal bulizni, s tetszik, hogy Erika sosem kéri számon rajtam, hogy mikor és kivel voltam. Ilyenkor ő is eljár a barátnőivel, vagy éppen pihen otthon, mert egyedül akar maradni. Teljesen megbízunk egymásban. A csapattársaim közül eleinte többen furcsállták a dolgot, de szerintem inkább irigykedtek ránk. Most már pedig azt állítják, sokkal kiegyensúlyozottabb vagyok, mióta Erikával élek.

Erika: Talán hihetetlennek hangzik, de két edzés között Jani gyakran hazajön, megfőz és hoz nekem ebédet a munkahelyemre. Melyik nőnek nem tetszene ez? Természetesen nekünk is volt már vitánk. Mégpedig egy kutya miatt, akinél teljesen más nevelési technikákat alkalmaztunk. Akkor gondoltam végig, hogy ha mi hamarabb találkoznánk és volna vagy 2-3 gyerekünk, lehetséges, hogy már nem lennénk együtt. Persze magam mögött egy válással én is toleránsabb vagyok. És lehet, hogy az is sokat segít, hogy korábban én is aktívan sportoltam, s tudom, hogy ez mivel jár.

János: Az összes élsportoló feleség előtt megemelem a kalapomat. Mi ugyanis csak esténként vagyunk otthon, nincs szabad hétvégénk a bajnokság ideje alatt, edzőtáborozunk, bulizunk. Nem sok olyan nő van, aki képes ezt elviselni, s mellette még hűséges is tud maradni.

